

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy évre 30000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollár.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők.

A mesgye.

(V. Móz. 19., 14.)

Meleg nyári szél ringatja a lehajtott fejű buza- és rozskalászt. Előzegetem. Előttem a végtelennek látszó kalásztenger. A szél hullámzásba hozza. Egyik hullámt a másik után zizegve tovasuhan. Mozgásban van az egész kalásztenger. Csak a kis halászbárka hiányzik még s az ember igazán azt hinné, hogy valóságos tenger van előtte.

Egyik hold föld szépen, csendesen sorakozik a másik mellé. Napsugár erre is, arra is rámosolyog, szél apó ezt is, azt is füttyörészve ringatja, esősepp ezt is, azt is öntözgeti, felüdüli. A városi poros, vaskos telekkönyvben minden egyes hold, sőt fél és negyed hold is, más meg más tulajdonos nevét viseli; de a szabad természetben a különböző nevek megszűnnek s az egész egy gyönyörű sötétzöld, egybetartozó buzatáblát mutat. Csak ha a vetés között jár az ember, akkor látja, hogy kisebb, nagyobb részekre, «köblös»-ökre, «holdak»-ra oszlik. A «mesgye» határolja el egymástól a különböző birtokosoknak tulajdonát. Hol élő fák, hol földbe mélyen leásott sziklakövek, hol alacsony kőkény vagy egyéb bokrok képezik a mesgyét. A mesgyén sokszor végigsiklik a gazda szeme; szántáskor is, vetéskor is, és aratáskor is. Az egyik mesgyénél kezd a munkát, a másikonál bevégezi. Egyik évben jobbról-balra szánt, másik évben balról jobbra. A mesgye azonban mindig a régi helyen marad. A jó gazda, a derek szomszéd nem bántja, nem szántja el! Csak a kapzsi, telhetetlen, földéhes ember nem tud parancsolni vágyainak s különösen olyankor, ha a szomszéd nincs odahaza, a mesgyén túl is megy s egy pár barázdát a maga mesgyéjéhez szánt, nem törődve azzal, hogy most a 7-ik parancsolatot lépi át. Igen sok földéhes ember elfelejti azt a bibliai verset, amelyre

fentírt címünkben hivatkozunk s egy pár barázdával arrébb viszi a mesgyét. Van olyan, aki a karó, vagy kő mesgyét kiássa s egy vagy két lépéssel arrébb, beljebb viszi a szomszédéba, hogy ezzel is nyerjen területet. Persze, mikor a szomszéd észreveszi a földrablást, a jogtalan elszántást, nem a leghüzelgőbb hangon, nem a legszebb szavakkal szokta a jogtalanul elszántott területet visszakövetelni s visszaszántani. Ebből rendszeren per lesz. Beleszól a mérnök, beleszól az ügyvéd s beleszól a végén a bíróság. A két szomszéd haragban él, egymás mellett köszönés nélkül halad el, ahol lehet, egyik a másiknak árt; követ, üvedarabot, rozsdás vasat, szegyet, döglött kutyát, macskát, tyukot dobálnak át a mesgyén. Folytonos civódás, folytonos veszekedés, feleselgetés, sértegetés, Isten- és emberkáromlás a mesgyét bontogató, rontogató szomszédoknak az élete.

Ha jó meggondolta volna Péter, mit ért vele, hogy Pál szomszéd földjéből egy lépéssel elszántott, ha jól meggondolta volna, mennyi bosszúságot, háborúságot, perpatvart, nyugtalan éjszakát szerez magának s mennyi ügyvédi, mérnöki s bírói költséget s az embereknél milyen lenézést s megvetést, akkor bizony a Pál földjéből nem vett volna el egy arasznyit sem! Háttha még a lelkiismeretére hallgatott volna! Mert az megszólalt, mikor kezét az ekeszarvára tette s az ekevas belehasított a szomszéd földjébe. Ugy érezte akkor Péter, mintha ez az éles ekevas a saját testét vágta volna; a szíve hatalmasan dobogott, a szeme nyugtalanul hol jobbra, hol balra nézett, hogy nem-e jön esetleg Pál, avagy valamelyik jó ismerőse, attól tartott, hogy meglátják, hogy rajtacsipik a földlopáson. Bizony a lelkiismerete megszólalt s azt mondja neki: Ne lopjál! Ne szántsd el a másét! Sőt a lelkiismerete eszébe juttatta ezt a bibliai verset is: «A te felebarátodnak határat el ne foglald!» De ő nem hallgatott a lelkiismeret vádoló, figyelmeztető szavára! Pedig még

az is eszébe jutott, hogy a biblia ezeket is mondja: «Öljétek meg a gonosz kívánságot, a kapzsiságot!» Továbbá az a másik vers a kolosse levélből: «Az odafent valókkal törődjétek, ne a földi dolgokkal!» Péter nem tudta önző szívéből megölni a gonosz kívánságot és kapzsiságot, nem az odafent valókkal törődött, hanem a földi dolgokkal! Elbukott. A sátán győzött rajta és uralkodott is rajta! Munkáján persze, hogy nem volt Isten áldása, élete persze, hogy nem volt boldog.

Boldog csak akkor lett, Isten áldását csak akkor látta megint belérni házába, mezejére, lelkiismeretének nyugalma csak akkor tért vissza, amikor éiment Pál szomszédhoz s bocsánatot kérve kapzsiságáért, vissza adta neki a jogtalanul elsajátított földrészeckét s az okozott kárt is kipótolta!

Kedves olvasó, nézd meg a mesgyét! Ami azon túl van, az nem a tiéd! Vajjon jobb- és baloldali szomszédaid felé eső mesgyéd rendben van-e? Nem vádol-e? Nem-e juttat eszedbe régi bűnöket? Ha igen — úgy siess, tedd jóvá! Meglásd, akkor nem «átkozott», de «áldott» leszel. Isten megáldja azt, aki legyőzi a gonosz kívánságot, aki rendbehozza az elkövetett bűnt! Bármilyen teher, bármilyen bűn nyomja lelked; akár szemed, akár kezed, akár lábad, akár eszed, akármilyen testrészed követte el — jöjj a gólgotai kereszthez, Krisztus vére lemossa minden bűnödöt! Jöjj Krisztushoz még ma, jöjj míg nem késő! Nála megleled lelked nyugalma, bűneid bocsánata, nála új életet találsz!

W. J.

A nyiregyházi Ifjuság kirándulása áldozócsüörtökön. Évek óta úgy tartjuk, hogy Krisztus Urunk mennybemenetele napján kirándulunk a borméző Tokaj mellett fekvő, 900 m. magas „Kopasz“-ra. Nem a híres tokaji asszuért és rizlingért, hisz mi mindnyájan abstinensek vagyunk. Azért rándulunk ki aznap, hogy ama első tanítványok lelkiállapotát jobban megértsük, mikor a Jeruzsálem melletti hegyen elbucszított fölük a szeretett Mester. Májusi díszben fogadott minket Isten remek szép természetében a mező, a kertek, a szőlő, a kis erdő. Pacsirta- és fülemile-dal kísért a hegy lábától fogva felfelé, míg csak a „Kopasz“-nak igazán kopasz tetejére értünk. Kirándulás előtt mindennap erős szél fujt, mely a szabolcsi homokból egész felhőket szórt az ember szemébe. Imáinkba foglaltuk a kirándulás napját, résztvevőit, célját. Istenünk meghallgatott minket. Szélesenedes, napos, kellemes idő volt, mikor csüt. reg. fél 6-kor gyülekeztünk a nyiregyházi állomáson. Arcunkról a nagy öröm örömlátt, hogy az ima meghallgatásnak örültünk mindnyájan, valamint annak, hogy ma megint bő alkalom nyílik mindnyájunknak, hogy a nagy tömegek előtt bizonyosságot tehetünk Jézusról, arról, hogy e földön csak vándorok vagyunk kiknek nincsen maradandó városuk. Bizonyosságot tehet-

A fény a sötétségben világít.

Mikor még meg volt engedve Oroszországban biblia órát tartani, — ez 1920-ban volt — egy asszony is részt vett óráinkon, mindig a sarokban láttam ülni. Már nem volt fiatal, külsőleg igen egyszerű volt, de igen figyelmes hallgató. Mivel nem ismerem, megkérdeztem egy ismerősömet, hogy ki ez az asszony. Azt mondták, hogy Paraskowja Iwanowna a neve és mindig ott jelenik meg, ahol segíthet valamit.

Az a hölgy, akitől ezt megtudtam, régebben nagyon gazdag volt, de egész vagyonát elvesztette, mivel nem volt munkához szokva, nehéz sorsa volt. Egy napon megjelent Paraskowja nála és így szólt: „Jövök kicsit segíteni.“ Főzött, mosott, varrt, Amikor egy hónap letelt, barátnőm azon gondolkodott, honnan vegyen pénzt az asszony fizetésére. Erre Paraskowja azt felelte: «Ne gondoljon arra, hogy engem fizessen, az olyan dolog, mit az Ur intéz el velem. Ő küldött magához, azért fogadja el Istentől.“

Nemsokára aztán egy szegény falusi ember jött Pétervárra. Véletlenül megismerkedett Paraskowjával és így szólt hozzá: «Tudod mit? együtt fogunk vidékre menni. Megvagyok győződve, te ott sok jót tehetsz. Mi nagy sötétségben élünk és világosságot még senki sem hozott nekünk.» Ez körülbelül két év előtt, tavasszal volt. »Maradj nálunk a nyáron, — mondotta — s ősszel megint vissza jöhetsz.»

Paraskowja elfogadta a tervet és elutazott, holmiját pedig Péterváron egy kis szobában hagyta. Abban a faluban leírhatatlan helyzetbe került. A kunyhó, melyben elszállásolták, csupa piszok volt. Állatok és emberek békeességben éltek egymással, tisztaságról szó sem volt. Kezdetben idegenkedve nézték Paraskowját, de később a kemence tetején adtak neki háló helyet. Mikor le akart feküdni, észrevette, hogy a kemence férgekkel és piszokkal van tele. Az első gondolata az volt: „El innen aludni, itt úgy sem tudsz.“ Második gondolata az volt: „Uram, ha te ezeket a lelkeket nekem akarod adni, hogy meg legyenek mentve, úgy itt akarok maradni és a férgek közti

tünk a rakamazi, valamint a tokaji piactéren rögtönzött istentiszteleten arról, hogy a hívő keresztyéneknek nem lehet azt keresniök, ami idelenn van, hanem azt kell keresniök, ami odafenn van! Hirdethettük, hogy Jézus az Atyához ment s ott vár övéire, mert azt akarja, hogy ahol ő van, ott legyenek az övéi is

A rakamazi és tokaji szomszédoknak imponált a 120 főnyi, négyes sorokban, hívő énekeket énekelő tömeg. Tavaly igen sok buzgó katolikus ajtatosan levette kalapját, mikor énekelve átvonultunk falujokon, mert azt hitték, hogy Mária képpel, kereszttel kivonuló processzió vagyunk. Zenekarunk és énekkarunk hívogató hangjaira csak úgy tódult a sok nép, kicsinyek, nagyok s áhitattal hallgatták a biznyságtévő énekeket s beszédeket úgy Rakamazon, mint Tokajon.

Örömünket megduplázta az a tény, hogy a Bethania egylet vezetői, Veczán János és András s tagjai velünk együtt jöttek a „Kopasz“-ra. Csodálkoztak is a rakamaziak, hogy tavaly óta mennyire megsaporodtunk!

Féltizenegykor a hegytetőre értünk. Veczán A. és Wallrabenstein J. testvérek szolgálták az Igével, az énekkar több éneket énekelt, a zenekar játszott. Egy szép kis számú idegen hallgatóság is akadt azok közül, kik utközben csatlakoztak a menethez. A hallgatókat felszóllították, hogy keressék azt, ami odafenn van; törekedjenek megtérés és újjászületés által Jézust követni, hogy egykoron vele együtt lehessenek az Atyánál. Istentisztelet után ebédeltünk. Pihenés után pedig társas játék

következett. A kisebbek közben vizet hoztak s igen sok árvalányhaját. Ugyhogy mire lefelé indultunk a „Kopasz“-ról, mindnyájan felbokrétázva jöttünk le a tokaji piactérré, hol tétlenül áldogált igen sok keresztyén és zsidó. Megragadtuk az alkalmat s zeneszóval és énekkarunkkal még nagyobb hallgatóságot hívtunk egybe. Ott láttuk a róm. kath. és a ref. papot is az érdeklődők között. A délelőtti átvonuláskor Veczán A. testvér tett biznyságot az élő Jézusról, ki ma mindenkit hívogat az ő követésére s az örök életre; most d. u. Wallrabenstein J. szólt a nagyszámu tömeghez arról, hogy egy az Isten, egy a hit! Jézus Krisztus eljött, hogy az embereket a sötétségből, a bűnből vezesse a világosságra, életre! Ő azt tanította s tanítványait is azzal bizta meg, hogy vigyék szét minden népekhez az egész világba: szeressétek egymást s szolgáljatok egymásnak! A mennybemenetel napja azt hirdeti, hogy odafenn van a mi hazánk s ha oda beakarunk jutni, akkor Jézusban kell hinnünk s tanítását követve, egymást kell szeretnünk s egymásnak szolgálnunk. A halál után Isten nem azt kérdezi majd tőlünk: hogy milyen fajhoz, vagy milyen felekezethez tartoztál, hanem azt: „Hittél Jézus Krisztusban, mint Megváltóban? Szerettél, szolgáltál úgy, mint Ő? Aki erre nem tud igennel felelni, az nem az örök életre, de az örök kárhozatra megyen!

... Amint így énekeltünk, biznyságot tettünk, ott termett a szolgabíró ur is s kérdőre vont minket, hogyan merünk előzetes bejelentés és főszolgabírói engedély nélkül az utcán énekelni s Igét hirdetni? Mi, akik Krisz-

aludni. Ott maradt anélkül, hogy egy per-cig is aludt volna, mert egész éjjel férgeket kellett elűzni. Lelkében imádkozott ezekért az emberekért.

Mikor reggel felkelt, látta, hogy a házi-asszony már varr valamit. Öreg rongyokból sapkákat varrt, hogy ezekkel kenyerét megkeresse. De az asszony nagyon rosszul varrt. Paraskowja átvette tőle a varrást, s két hétig varrt sapkákat. Ha elfáradt és a háta fájt, az a gondolat, hogy Krisztusnak kell lelkeket nyerni, újabb erőt adott neki.

Mikor két hét eltelt, a háziasszony azt mondotta neki: „Te jó asszony vagy, fizetnem kellene valamit, de szegények vagyunk, semmink sincs.“ „Fizetés nem is kell,“ — felelte Paraskowja — „csak egyet kérek tőled, engedd meg, hogy gyermekeiddel beszélgethessek.“ „Azt megteheted, hiszen rosszat úgy sem mondasz nekik.“ Paraskowja így összegyűjtötte a gyermekeket, hogy velük foglalkozzék. Isten különös kegyelmet adott neki, hogy az Udvozítóról tudott beszélni, nemcsak hogy megértették, hanem mindjárt praktikusan fel is használták. Megtanultak írni, meg olvasni. Ezzel az egyik

fiu odahozza a táblát, mely tele volt írva, és megkérdezi, hogy szép-e? Paraskowja azt kérdezte tőle: „Vajjon a Megváltó tud-e örülni ily merev betűknek?“ — „Jaj nagy-mamuka, kiáltott a fiu — ezt egészen elfelejtettem, add vissza a táblám.“ És leírta újból, még pedig szépen.

Ilyen volt a kezdet. A gyerekek távol maradtak a falu minden veszekedésétől és így keletkezett egy kis gyülekezet csupa gyerekekből, mely állandóan növekedett. Paraskowja ezentul is dolgozott, surolta a padlót, elvégzett minden munkát, még a legpízkosabbat is; míg végre az asszony elszégyelte magát és így szólt: „Nem mamuka, ez nem megy így tovább, mostantól fogva magam fogok gondoskodni arról, hogy a gyerekek tiszták legyenek.“ Így kezdett a világosság a sötétségben fényleni.

De a sötétség gyűlölete a világosság ellen szintén nem maradt el. Nemsokára észrevették a szomszédok az idegen asszonyt, ki új tant hozott a Krisztusról ide. A háboru és a forradalomtól elvadult emberek elhatározták, hogy petroleummal le-

tustól, a Királyok királyától vettük a nagy parancsot, menjetek az utcákra s a kerítések mellé, hívjátok be a sántákat, vakokat, csonkabonkákat; mi, akiknek lelkében kttörülhetetlenül oda van írva, az a missziói parancs, hogy az egész világba, minden népekhez el kell menni; mi, akiknek egyházalapítója egy falu egy felekezete, egy ország határain túl látva, azt mondta: az egész világ a paróchiám! Mi azt feleltük a szolgabíró urnak, hogyha a részegeknek szabad az utcán duhajkodva, énekelve, ordítva, Istent szidva, káromolva, a jó erkölcsöket felrugva, főszolgabírói engedély nélkül végig vonulni, akkor a hívőknek is szabad vallásos énekeket énekelni ugyanazon az utcán s szabad Istent dicsőíteni, magasztalni s az embereket Krisztushoz hívni, hogy megtérés és bűnbánat által legyenek derék családapák, szorgalmas, józanéletű honpolgárok.

Miután a predikátor igazolta személyazonosságát, négyes sorokban sorakozva, visszafelé indultunk énekelve.

Mindnyájunknak alkalmas volt az a nap a kérdezősködőknek, érdeklődőknek felvilágosítással szolgálni, hogy mik a hívők, mit akarnak. Gazdag magvetés volt kirándulásunk; hisszük, hogy megtermi az örökkévalóság számára szóló gyümölcsét.

W. J.

Hítmélyítő konferencia Dombóváron. Pünkösd másodnapján felejthetetlen ünnepnapja volt annak a kis csapatnak, mely 4 gyülekezetből sereglett össze. A gyülekezetiház udvarán egy

sátor volt felállítva, a sátor alatt padok és székek. Gyönyörű szép nap volt. Kora reggel már két kocsit hozta a testvéreket Döbröközről. Más-honnét meg gyalog vagy vonaton jöttek. Összesen 6 helyről. Reggel 9 órakor kezdődött az ünnepély imaórával. Szép és megható volt ez az óra, a szabad természet, a csendes reggeli hangulat, mindez hozzájárult a benső áhítatnak emeléséhez. A hálaadó imák és a zokogó szívek mind arról tettek bizonyosságot, hogy az Urnak a lelke ma nagy dolgokat fog cselekedni. Nagy örömmünkre szolgált továbbá, hogy Funk testvérünk is közöttünk lehetett, ő szolgált az igével. Szavai mindnyájunknak nagy áldására voltak. Tapasztaltuk, hogy az Urnak a lelke még ma is az első pünkösdnek erejével munkálkodik közöttünk. Élő és ható volt a beszéd, élő viznek folyamai ömlöttek, az írás szerint, Funk testvér szavaiból. Délben egy igen érdekes vendéget üdvözölhettünk körünkben. Rogatzki predikátor testvérünk, aki Amerikában, Elmoreban, Ohio államban munkálkodik egynehány év óta, látogatott meg bennünket. Délután szolgált az igével. Szavai bizonyosságot tettek arról, hogy Amerikában is van élet és hogy ugyanaz a lélek munkálkodik ott is, aki itt nálunk. Még egy másik vendégünk is volt, aki hathatós szavakkal mutatta meg, hogy miképpen nyerhetjük el a szent-írt, Löbl predikátor testvérünk. Ő két alkalommal szólt hozzánk, délután és este. Mindkét alkalommal éltet adó szavaival, sokaknak szívét megérintette, hogy többen átadták magukat az Urnak. Legyen dicsérvé érte az Ur neve. Késő éjjel volt már, mikor a testvérek széjjel mentek, ki-ki a maga munkahelyére. És

öntik Paraskowját és meggyújtják. Ehez hasonló dolgok már többször előfordultak. Sötét tervükkel már elkészültek. De akadtak emberek, akik megmondották Paraskowjának s elrejtették őt pár napig. Így menekült meg Krisztus e bizonyágtevője. Mikor ez elményét elmondotta, Paraskowja hozzáfűzte: „Nem félttem A testemet szét darabolatnám, hogy csak emberek legyenek megmentve. Készséggel meghoznám azt az árt is, ugy szeretem őket.”

Később egy másik faluba került, hol ugyanigy munkálkodott. Itt egy gyülekezet keletkezett 20 lélekből. Paraskowja csak a Krisztusról beszélt és semmit sem kért tőlük. Azt gondolták, hogy valami fizetést csak fog kérni tőlük, de meg kellett győződnie arról, hogy csak a lelki üdvösségüket akarja.

Abból a nyárból, melyet ott akart eltölteni, bizony két év lett. Egyszer megint hozzájött az az ember, ki őt ide hívta. Ő és a felesége, meg a gyermekei, hívökké lettek. A kunyhója belülről és kívülről tiszta lett. Ez az ember eljött hozzá és kérte őtet: „Mamuka, utazzál Pétervárra, megfizetjük

neked az utat és hozzád onnan két tanítónőt, ki a gyermekeinket tanítja. Te már nem érsz rá, mert a falvakban sokat kell utaznod. Fizetést nem adhatunk neked, de csizmát, meg ennivalót adunk, meg ha hideg lesz, egy bundát. Csak jöjjenek, mert több világosságot és életet akarunk Istentől, hogy új emberek legyünk.”

Igy jött hozzám Paraskowja Iwanowna, a hü festvérnő és elmesélte ezeket. De sirt, nem a félelemtől, hanem az örömtől.

Megkért, hogy mondjam meg neki, hol kaphatna tanítónőket, mivel már rég nem volt Péterváron. Elküldtem egy keresztyén diák-körbe. Ott több taggal beszélt, érdeklődtek a feltételek felől: mennyi fizetés, mennyi szabadság, milyen az étkezés, külön szoba stb. Egészen leverten jött hozzám: „Ott olyan emberek kellene, kik saját magukkal készen vannak, mások ott nem segíthetnek. Predikálhatnak amennyit akarnak, de ha nem bizonyítják be az életükkel, hogy a világnak meghaltak és Krisztusnak akarnak minden feltétellel szolgálni a legszegényebb sorsban és nélkülözések közepette, akkor inkább maradjanak otthon.”

mi mindnyájan azzal a tudattal, oszoltunk szél, hogy a Szentléleknek munkája a pünkösdi ünneppel nem ért véget, hanem a mi hétköznapi életünkben is birni akarja akaratunkat, hogy ne a test szerint járjunk, hanem lélek szerint.

Tagfelvétel Döbröközön. Junius hó 11-én, Urnapján, szép kis ünneppély volt Döbröközön. Az utóbbi időben az Urnak a lelke itt csodálatosan munkálkodott. Sok-sok szomjuhozó lélek keresve és kutatva az igazságot, megtalálta a maga Üdvözítőjét. Többször előfordult az, hogy egy Istentisztelet végeztével megkérdezték a prédikátort, mint egykoron a filippi börtönőr, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek. Mennyi hálaadó könny folyt már azóta sok-sok csendes órában. Az a kis falusi szobácska mennyi áldott órától tehetne már bizonyosságot. Hány lélek találta már meg itten a Mestert, aki még ma is a bűnösök barátja. (Ki azért jött, hogy megkeresse és megtartsa a mi elvesztett. Ő még ma is kinyújtja általszegezett szent kezeit és hívja a megfáradtakat és a megerhelteket. Oh, hány ilyen megfáradt és megterhelten van még Döbröközön is, bár meghallanák Jézusnak szavát menél többen, ki ingyen, kegyelemből üdvözít a törvény cselekedetei nélkül, hit által. (Róm. 3., 24.) Ez ünnepi alkalommal 6 testvért vehettünk fel próbára. Megható volt, amint a testvérek hála-könnyei között lettek bizonyosságot hitükről és Urukrol. A legtöbb azzal az elhatározással tette meg ezt a lépést, hogy most „ha kell, hát szenvedni is tud Uráért — Krisztusért! Az Ur áldja meg ezeket a testvéreket.

Paraskowja Iwanowna zavarban volt. Féltette testvérei hitét, ha megtudják, hogy a hívők csak akkor jönnek hozzájuk, ha kényelmes és jól megfizetett állást kapnak. Folyton az a gondolat bántotta őt, „mit fognak a hívőkről gondolni.“ Az az ember, ki Pétervárra küldte, azt mondta neki: „Ott van sok olyan hívő, mint te.“ És most ez a csalódás! Másik helyre ment és ott ugyanezeket tapasztalta.

Az egyik azt mondja: „Az egészségem nem bírja ki.“ A másik: „Nem tudom, hogy megtudom-e szokni ezt az életet, művelt emberek társasága nélkül nem tudok megenni.“ stb. Így jött hozzám, mielőtt Oroszországból elutaztam. Levert és szomorú arccal mondotta: „Egyedül utazom vissza és ha majd azt mondják: „Hiszen te olyan renesztyénekről beszéltél nekünk, kik Istent és a Szentírást ismerik és mégis senki sem akart jönni?“ akkor azt kell mondanom, hogy az aratni való sok, de kevés az igazi arató; kevés a mindenről lemondani tudó munkás.

„Licht u. Leben“ ból.

Viktor R.

Tagfelvétel Nyiregyházán. 1925. május 24-én az Istentisztelet keretén belül **nyolc** próbatagot vettünk fel gyülekezetünkbe. Egy házaspár, akiket az Ur 8 gyermekkel áldott meg; 2 fiatal embert és egy, özvegyasszonynak 4 leányát. Mind a nyolc testvér már régebben jár a gyülekezetbe s így érzi, hogy hitének mélyítéséhez szükséges, hogy a gyülekezethez csatlakozzék. Ebben a konferenciái évben a nyiregyházi gyülekezetbe felvételett: **29** rëndes tag és **33** próbatag. Áldja meg az Ur ezen testvéreket, hogy életükkel bizonyíthassák, hogy ők Jézust szívükbe fogadták. Növekedjenek a hitben, szeretetben!

Megható levél. Egyik pestmegyei olvasónk egy özvegyasszony, levelet küldött a szerkesztőségbe, mely szép tartalmánál fogva megérdemli, hogy olvasóink is tudomást szerezzenek róla, mert erős hitről, az Ur akaratában való megnyugvásról s lapunkhoz való ragaszkodásról beszél. A levél így hangzik:

Tekintetes Szerkesztő ur!

Fájdalomtól megtört szívvel, de az Isten szent akaratába való megnyugvásban tudatom, hogy szeretett gyermekemet, egyetlenegy fiamat, Gyulát, 1925. év február 20-án, az Ur haza hívta az atyai házhoz, ahol most már színről-színre látja azt, akiben hitt és akinek szentelte tiszta, ifju életét. Drága fiam tisztviselő volt, 24 éves, egyetlen kenyérkeresőm. Szerény fizetéséből boldogan éltünk az Urnak. Legyen áldott az Urnak szent neve mindenért, most és mindörökkön örökké. Kérem a t. Szerkesztő urat, sziveskedjék a Békeharangot ezentul az én nevemre címezni; már a legközelebbi számot is. Tudom, hogy ez évre még nem fizettünk elő, de lehetséges, hogy nemsokára elküldöm a tartozást. — Maradok tisztelettel özv. V. J. né.

Ajándékba adott bibliába.

*E könyvnek a világi ára
Csekély összeg, alig valami.
Ne is azt nézd, kedves lányka!
Tartalmát kell kincsek vallani.*

*Benne a hit forrása csobog,
Legyen lelked tiszta itala!
Mig utána vágyad fellobog
Nem lesz lelked szomjazó soha.*

*A hit kincse élő szent vagyton,
Ki megőrzi, csak boldog lehet,
Bár viharos az élet nagyon,
Áldott ki hisz, ki Istent szeret.*

Szabó Lajos.

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

Jelentés a délnémetországi jubileumi konferenciáról Mint lapunk legutolsó számában jeleztem, az idén nekem jutott az a megtisztelő megbízás, hogy a magyar misszió képviselőjeként résztveheitem a németországi jubileumi konferencián Isten iránti hálával vettem testvéreim részéről ezt az igazán ritkán kínálkozó alkalmat s örömmel indultam *Karlsruheba*, ahol a délnémetországi konferencia június 9–14 ig gyűlésezett.

A karlsruhei gyülekezetnek elég nagy gondot okozott a konferenciába tartozó 130 predikátort s ugyanannyi nem predikátort s igen sok belföldi, valamint külföldi vendéget elszállásolni. Ez csak úgy sikerült, hogy igen sok nem methodista hívó szívesen vállalt vendégeket ilyenkor tűnik ki, hogy a methodistáknak nemcsak ellenségeik, de jó barátaik is vannak. Ezt a megnyitó estén is lehetett tapasztalni. Ének, ima, predikáció után a különböző hatóságok és testületek képviselői emelkedtek szólásra s adták át üdvözleteiket. Így a kultuszminisztérium képviselője hálás elismerését fejezte ki a methodista egyház 75 éves kulturmunkája felett, amit ez a sokszor lenézett, üldözött egyház, csekély anyagi erejével végzett. Melegen üdvözölte az egyházat ezen munkájáért, amit végez az erkölcs-telenség, alkohol elleni küzdelemben. Rámutatott arra, hogy a legmagasabb helyen megértik és méltányolják, sőt kívánatosnak tartják az egyháznak ily irányú tevékenységét. A városnak, mint Baden fővárosának képviselőjében szintén megjelent egy magas állású hivatalnok s üdvözölte úgy a methodista egyház 75 éves németországi fennállását, mint pedig azt a szép tevékenységet, amit a methodista gyülekezet magában Karlsruheban kifejtett. Ott volt az ifjúsági egyesületek, a kékkereszt s egyéb hívó körök képviselője s igen meleg hangú üdvözlését adott át. Különös jelentőséget az adott az ő üdvözlésének, hogy ő egyébként az evangélikus egyháznak gondnoka.

Az „Oberkirchenrat“ az evangélikus egyház e legmagasabb foruma személyes képviselőt nem küldött, de levélileg ők is üdvözölték egyházunkat s kívánták Isten gazdag áldását munkánkra. Minden egyes tanácskozási nap imával s biblia magyarázattal kezdődött s a tanácskozásokat komolyság s felelősségérzet jellemezte. Az egyes bizottságok szépen dolgoztak s az anyagot úgy terjesztették a plenum elé, hogy könnyen lehetett állást foglalni mellette, vagy ellene.

Estenként tartalmas előadások hangzóttak el, melyeknek az volt a célja, hogy egy-

részt rámutassanak arra, mit tett Isten a methodizmus által mind az öt világrészben; másrészt, hogy lelkeket megnyerjenek a Krisztusnak, mert ez még ma is minden methodista predikátornak, gyülekezetnek, tagnak legfőbb feladata s hivatása. Az előadásokat szép énekszámok követték. Ezeket az énekeket a jubileumi alkalomra a karlsruhei gyülekezet predikátora: *Rücker* szerezte, ő tanította be. A kifogástalan előadás nagyban emelte az ünnepegy vallásos hangulatát.

Kimagasló pontja volt a tanácskozásoknak az a jelenete, mikor *Nilsen* püspök kérdezte: akarnak-e a *déli methodistákkal* egyesülni; az egész konferencia egyhangulag az egyesülés mellett szavazott! Ugyan ilyen kimagasló pont volt, mikor megszavazták azt, hogy a predikátorok konferenciáján a laikusok is résztvegyenek. Ezzel bizonyítani kívánták azt, hogy a methodista egyházban predikátor és gyülekezeti tag egyformán viseli a felelősséget Isten és ember előtt.

Külön említésre méltó a vasárnap délutáni nagy énekkar szereplése. *Rücker* predikátor egy ünnepi „cantatet“ szerzett, amelyet 14 gyülekezet egyesített, vegyes kara adott elő, a szerző személyes irányítása mellett. Több mint 400 férfi és nő énekelt. Ilyen hatalmas énekkart nem mindennap lehet hallani. Oly nagy volt az érdeklődés, hogy nemcsak Karlsruheból, hanem messze vidékről is eljöttek a methodista és nem methodista tagok, hogy *Nilsen* püspöknek beszédjét és a nagy énekkarnak hatalmas előadását meghallgathassák. Az összes jelenvoltagek igen mély hatást tett az énekkar, úgy, hogy mindnyájan mondták, ily nagyszabású előadást még nem hallottak s azt is mondták, ha már itt lenne a földön oly szép az mikor százan meg százan egy akarattal dicsérik énekekben az Urat, milyen szép lesz egykoron odaát, hol menten minden salaktól, fehérruhába öltözve, pálmaágakat lengetve, a megdicsőültek megszámlálhatatlan sokasága fogja énekekkel dicsérni, magasztalni az Urat! Az ének meghallgatása kiváltja a lélek mélyéről azt a gondolatot, ha már e földön oly szép az ének, milyen szép lesz majdan a Bárány trónjánál!

Az énekkarok minden gyülekezetben szorgalmasan kivették részüket a gyülekezeti munkából, istentiszteletek és evangelizáció alkalmából. Gyülekezet ne legyen énekkar nélkül.

Szép az ifjúsági munka is. Külön titkár vezeti az ifjúság ügyét. Az egyes egyesületekben összesen 5710 ifju van. A vasárnapi iskolákban van 16270 gyermek. A felnőtt próba és rendes tagok száma: 18208. Ezeknek 160 kápolnában hirdetik az igét.

Azelőtt 75 évvel nem volt Németországban egyetlen methodista ember, se egy methodista kápolna. Ma számottevő faktor lett ez

az evangelizáló egyház, vallási, erkölcsi, szociális s nevelési téren. Boldog ország, ahol sok az erkölcsös, józan, munkás, alattvalói kötelességét hiven teljesítő methodista!

A konferencián egybegyűlt tagokat a németországi képviselőkhöz kívül felkeresték s üdvözölték: Dr. Richardson püspök az amerikai püspöki testület részéről; Dr. Hargrave ifjusági titkár, öt millió hívő ifju névében, Lutz amerikai meth. predikátor Milwaukeeből és Rogatzky amerikai meth. predikátor Cincinnatiából; Dr. Julén a svédországi göteborgi methodista seminárium igazgatója; Lerch predikátor Svájcban; Manu predikátor Jugoszláviából; Wallrabenstein J. predikátor Magyarországról és Bröske predikátor északnémetországi konferencia részéről. Miután igazi magyar meleg áldás kívánatokat adtam át annak a konferenciának, melynek 2 tagja által (R. Möller és Dr. Melle) a methodismus Magyarországra is eljutott ezelőtt 27 évvel; Istenünk gazdag áldását kívánva a jövőre, elutaztam az északnémetországi konferenciára Bremenbe.

Erről majd a jövő számban fogok beszámolni.

W. J.

Bátorság.

*Oh sok' se könnyezél,
Te az Uré vagy.
Ő megőriz téged
És sok' el nem hagy.
Fájdalom, ha ér is
És jön bu, inség,
Légy nyugodt én telkem,
Mosolyog az ég.*

*Zordon viharfelhő,
Hogyha tornyosul'
Es körülted minden,
Minden elborul;
Még akkor is legyen
Benned reménység...
Viharfelhők mögött
Mosolyog az ég.*

*Lángkialvó alkony
Éra idején,
Mikor át kell lépnem
Azon a mesgyén,
Miért gyötörne engem
Féletem, kétség?
Tul azon a mesgyén,
Mosolyog az ég!...*

Etpis.

Ki kedves Isten előtt?

Luk 18, 9-14.

Kedves gyermekek! Ebből a példázatból azt tanulhatjátok meg, hogy *ki kedves Isten előtt.*

Két ember ment a templomba imádkozni. Mind a kettő szükségét érezte, hogy megjelenjen Isten előtt.

Az egyik szigorú farizeus, a másik pedig vámszedő volt. A farizeus, mint már tudjátok, igen ügyelt arra, hogy a parancsolatokat át ne hágya. A farizeus azt imájában ki is fejezi, amikor így szól: „Isten, hálát adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint mások, ragadozó, gonosztevő, házasságtörő... Hetenként kétszer böjtölök, a dézsmát megadom abból, amit szerzek...“ És ez a farizeus nem is hazudott. A törvény betűje ellen nem vétkezett külső cselekedeteivel, de belül tele volt göggel, felfuvalkodottsággal, irigységgel, pénzsóvárgással és hamissággal. De külsőleg a kegyes ember látszatát keltette.

A legnagyobb hibája az volt, hogy a külső látszólagos kegyességből kifolyólag izig-vérig kegyes embernek tartotta magát és azt hitte, mivel a törvény betűjének eleget tesz, hogy kedves Isten előtt.

Kedves gyermekek! Ma is vannak még ilyen farizeusok. Hol? Ha meg akartok velük ismerkedni, nem is kell Palesztinába utaznotok... itt járnak közöttünk. Kik azok? Megmondom néktek... Farizeusok azok, akik, habár imádkoznak, a templomot járják, gyónnak, áldoznak, böjtölnek s bucsut járnak, mégis irigykednek, rágalmaznak, káromkodnak, hamisan tanuskodnak, szüleiket nem tisztelik, felebarátjukat megcsalják, meglopják, stb. Ezek farizeusok!

És vajjon ilyen embernek az imája, mikor kérkedve felsorolja Isten előtt: „Lásd Atyám, elmondtam tiz Miatyánkot, jártam tiz bucsujáró helyen, gyóntam havonként négyszer és áldoztam ugyanannyiszor, adtam szentelt gyertyára s miegyébre.“ — Kedves lehet az Isten előtt? Halljátok mit mond Ézsaiás próféta a külső kegyességükre gögös zsidókról, akik olyan nagyra voltak vallásos cselekedetükkel: (Ézs. 1., 10-11.) „Halljátok Jehova szavát Sodoma fejedelmei, halljadd Istenünk beszédét Gomora népe: Mit kezdjek véres áltozataid sokaságával? — mondja az Ur — Megelégeltem a kosok egészen égő áldozatait... És ha kitarjátok kezeiteket, eltakarom szemeimet

előttetek és ha még annyit imádkoztok is, nem hallgatom meg: vérrel rakvák kezeiteket. Mosakodjatok! Tisztsaiatok meg magatokat; távoztassátok el szemem elől cselekedeteitek gonoszságát, szűnjetek meg gonosz cselekedni, Tanuljatok jót tenni; törekedjétek igazságra, szorítsátok korlátok közé az erőszakot, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét! Tehát nem a külsőség a fontos, hanem a belsőt nézi az Ur. „Tanuljatok jót tenni, törekedjétek igazságra, szorítsátok korlátok közé az erőszakot.” Igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot és járj alázatosan Istened előtt.” (Mik. 6., 8.) Ezt kívánja az Ur. Tiszta szeplőtlen istenliszteleket az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket és szeplő nélkül megtartani magunkat e világtól. Ez kedves Isten előtt!

És a törvénynek külső megtartása nem fontos? Nem szükséges az istenlisztelekre járás, az ima, az áldozás, az adakozás? Ez kétségtelenül kedves az Ur előtt, — ha belül tiszták vagyunk. Akkor ezekben örömet leli Isten. De aki pusztán gyónással, áldozással, hosszú rózsafüzér imák mormolásával, bucsujárással akarja Isten jótetszését magának megnyerni, anélkül, hogy a gonosz kivetné szívéből, hogy megszűnne káromkodni, irigykedni, a gonosz kívánságokat magában táplálni; ha még annyit is jár istenlisztelekre, ha böjtölés, ha a dézsmát megadja is minden keresményéből, mégsem kedves az Ur előtt, mint nem volt ez a farizeus, kiről azt mondja az Irás, hogy nem ment megigazítva alá házába.

Milyenek legyünk? Mint ez a vámszedő talán?

Ami külső cselekedeteit illeti, ne kövessük őt. Lehet, hogy bünt-bünre halmozott. Tartsuk meg magunkat szeplőtlenül a világtól. Kövessük őt azonban a bünbánatban és alázatosságban. Neki nincs mivel kérkedni. Nekünk sincs, még a legjobbnak sincs, mindnyájan vétkeztünk, gondolatban, szóban és tettekben Isten ellen. Éppen azok, ha megjelenünk Isten színe előtt a bünbánat, bocsánatkérés, a porig való megalázkodás illik hozzánk. Akkor kedvesek leszünk az Ur előtt, megbocsátja vétkeinket, megigazít minket és felemel magához. Ez legyen lelkünk tanulsága.

Löbel.

=====

«Igaz kincseket elsősorban a szívünkben, kedélyünkben találunk.»

*

«Adakozás által elősegítjük a szeretet növekedését szívünkben és elültetjük annak magvát felebarátainkban is.»

*

c

Játék és munka.

A gyermekek játéka adjon minél több mozgásra alkalmat. Legjobb, ha a szabadban, napfényben játszanak. Gyalogoljanak sokat, még a kicsinyek is, legalább egy-két órát naponta. Ez roppant erősíti őket. A gyenge szervezetű gyermekeket a gyaloglás nagyon erősíti. Segítsenek a gyermekek a házi meg a kerti munkában. Testi ügyességet szereznek általa s értelmük is fejlődik. De nehezebb munkát ne végeztesünk a gyermekekkel. Iskolai leckéjüket ne későn este, lefekvés előtt csinálják, mert ez idegesíti őket s aztán nyugtalanul alusznak.

Élvezeti cikkek.

Legjobban szolgál a gyermekeknek és a felnőtteknek a gyümölcs- és a gyümölcsle, málnaszörp, citromszörp, narancsszörp. Tea, kávé, dohány s szeszesitalok egyáltalában nem valók a gyermeknek. Mindezek roppant károsan hatnak a gyermek szervezetére. Sajnos, hogy a gyermekek már rászoknak a dohányzásra, még mielőtt elhagyják az iskolát. De még rosszabb szokás az, hogy a gyermekek megtanulják a felnőttektől a szeszesitalok élvezését, a teázást és kávézást. Egyikben sincsen táperő, de a gyenge idegzetet roppant megtámadja. Sokkal jobb, ha tea és szeszesitalok helyett tejet s jó gyümölcszörpöket isznak. Igen szeretik a szörpöket s ha egy darab kenyeret is megesznek még, akkor már egyúttal megvan a reggeli.

A kakao, bár tápláló, de azért van benne a kávéhoz hasonló káros anyag is. Dacára annak, hogy egyike a legártatlanabb élvezeti cikkeknek, rendszeres fogyasztásra még sem ajánlatos.

A szeszesitalok élvezete a gyermekek szervezetére úgy hat, mint a mérég. Még akkor sem kell a gyermekeknek a gyógybor néven ismert borokat adni, ha orvos is rendeli, mert sok orvos felületesen gondolkozik az alkohol káros hatásáról. A szülők nagyon vétkeznek gyermekeik teste és lelke ellen, amikor csupa szeretetből gyermekeiknek bort, sört, pálinkát s likört adnak. A rummal, édes pálinkával töltött csokoládét és egyéb cukrot sem szabad a gyermekeknek adni. A serdülő gyermekek szervezetének a szeszesital a legnagyobb ellensége s tönkrevője.

Ezekben vázoltam röviden, mire kell nézni a gyermekek ápolásánál. A legjobb az, ha a nevelők, a tanítók, a szülők maguk is az itt elmondott előírásokat betartják, az étkezésnél, a munkánál, az alvásnál, s a testápolásnál, akkor a gyermek tőlük szemléltető oktatásban részesül. Nincs jobb nevelő, mint a jó példa. Ahol a szülők és gyermekek a Tennt vázolt

előírásokat betartják, ott jó egészség tér a házba. A latin közmondás is azt tartja, mens sana, in corpore sano! Ép testben, ép lélek! Aki a lelkére vigyáz, az a testét sem fogja elhanyagolni! Fejtegetéseimet s jó tanácsaimat a szülők s gyermekek figyelmébe ajánlom.

Dr. Sanitas.

Megjelennek-e az angyalok ma is?

Akiknek van szeme a látásra, azoknak igen. Csak egy pár történet ennek bizonyítására. Szumatra szigetén egy rajnai misszionárius működik. Egy gyülekezetéhez tartozó férfi egyszer azzal a kérdéssel állt be hozzá: „Uram, mutasd meg őreidet!” „Őreimet? hisz nekem nincsenek őreim!” De a bennszülött erősen bizonyított, kell hogy a házban legyenek őrök. Átkutatta a misszionárius egész lakását. Mikor senkit sem talált, akkor ezeket mondta a misszionáriusnak: „Amikor egyszer egy igen kemény predikációt tartottál nekünk, többen elhatároztuk, hogy elteszünk láb alól. Egy bátor embert felkértünk, hogy hatoljon lakásodba s öljön meg. Ez az ember remegve vissza jött azzal, hogy házad körös-körül fegyveres őrökkel van körülvéve, kiknek fegyverzete csak úgy csillog a hold fényében. Mi azt hittük, hogy csak mese, hogy ezzel takarja gyávaságát. Másnap oda elmentünk mind ahányan csak voltunk, hogy megöljük téged. De íme, akkor mi is láttuk a fénylő fegyverzetű őröket s mi sem mertünk támadni, hanem vissza fordultunk.”

Mikor a misszionárius hallotta e beszédet, világos lett előtte, hogy Isten angyalai által őriztette őt a veszélyben.

Egy másik történet. Jones angol predikátor egy nap a Mont-Somery grófságon lovagolt át, hogy résztvehessen egy vallásos összejövetelen. Mikor teljesen puszta helyre ért, azt látta, hogy vele szemben egy hatalmas férfi lépked, akinek éles sarló volt a kezében. Csakhamar felismerte, hogy ez az a férfi aki az utolsó faluban kérdezte tőle, hogy hány óra van. Már akkor feltűnt neki, hogy milyen különös mohó tekintetet vetett ezüst órájára. A predikátor mindjárt tisztában volt azzal, hogy ez a férfi kiakarja rabolni s majd ott fogja őt a sarlóval megtámadni, ahol az út egy kapunál össze szűkül s ahol sem jobbra,

sem balra nem lehet kitérni. A predikátornál nem volt semmi féle fegyver, Isten oltalmába ajánlotta magát.

Alig hogy ezt megtette, mellette termett egy fekete ruhás lovag pej lovon. Az ismeretlen lovas egy szót sem szólt, hanem me-reven nézett a kapunál álló sarlós emberre, melytől már csak vagy 20 percnire voltak. Mikor a gonosz szándéku ember látta, hogy Jones nincsen egyedül, sarlóját elrejtve, hirtelen eltűnt.

Akkor a predikátor kísérője felé fordulva azt mondta: „Mily csodálatos meghallgatást talált imám. Az Ur Önt küldte hogy a megmentőm legyen.” „Igen” volt a válasz. Közben meg is érkeztek a szűk helyhez, a kapuhoz, amit Jones kinyitott s mikor kísérőjére akart nézni, az már többé sehol sem volt. Jones leszállt lováról s ott a kapunál térdén állva adott hálát Istennek csodálatos megmeneküléséért.

Szegény bűnös. Egy kisvárosnak papja egy-uttal tanfelügyelő is volt s aztán még esperesnek nevezték ki. Egyszer egy vallásórán Krisztusnak hármas hivataláról beszélt. (Proféta, pap, király) Hogy megértesse a gyermekekkel, hogy egy személynek lehet több hivatala is, a saját hivatalára hivatkozva hirdette a gyermekeknek: «Mi vagyok én?» Az egyik azt felelte: «Őn pap.» A másik: «Őn tanfelügyelő.» «Hát még mi vagyok?» hosszú szünet következett, mert azt még nem tudták, hogy esperes. Végre az egyik gyermek azt mondta: «Őn szegény bűnös!» Vajjon talált-e a gyermeknek ezen kijelentése? Pedig igaza volt! Szegény bűnösök vagyunk.

Egészségére, Goszner Pápá! Goszner János, a berlini egyház hívő lelkésze, nemcsak szorgalmas igehirdető volt, de szorgalmasan látogatta a betegeket és a szegényeket. Nemcsak a hazai kereszténységre gondolt, hanem gondja volt a távoli pogányokra is. Egy nap, amint megint valamelyik egyháztagját ment látogatni, egy csomó utcakövező munkás mellett kellett elhaladnia. A munkások őt jól ismerték. Éppen körbe adogatták a pálinkás flaskót. Amint Goszner odaért, az egyik munkás megakarván tréfálni a papot, feléje nyújtotta a pálinkás flaskót, e szavakkal: «Egészségére, Goszner papa!» A többiek röhögték. Goszner azonban megállva, nyugodtan azt mondta: «Köszönöm, ugyan ihatnék a flaskából, de nem akarok, de neked kell innod, még akkor is, ha nem akarsz!» Erre a munkás dühös lett s miközben a pálinkás flaskót a földre dobta, azt mondta: «Megmutatom, hogy nem kell innom!» Teltek a napok. Egy szép napon Goszner lelkész irodájába belépett ugyanaz a munkás, aki oly büszkén vágta a földre a pálinkás flaskót s azt mondta: «Igaz van tiszteendő urnak, innom kell, még akkor is, ha nem akarok. Rabja vagyok az alkohol ördö-

gének. Segítsen, hogy megszabaduljak tőle! Goszner letérdepelt vele s imádkozott érte s megszabadulásáért! Az izákos tényleg megtért s az Urnak boldog gyermeke lett!

Vajjon megkötözött rabja vagy-e valamely bűnnek? Jőjj Jézushoz, ő megszabadít!

A lelkiismeret. Egy indiánus egy fehér embertől egy kis dohányt kért. A fehér zsebéből kivett egy maréknyit s odaadta. Másnap az indiánus a fehér emberhez jött s egy pénzdarabot adott át neki. A fehér kérdezte, miért nem tartotta meg a pénzt? Erre az indiánus így felelt: «A szívemben egy jó és egy gonosz ember lakik. A jó ember azt mondta: Ez a pénz nem a tied, add vissza. A rossz ember meg azt mondta: Neked adták, hát a tied! Erre a jó ember azt mondta: Nem igaz, csak a dohány a tied, a pénz nem. A rossz ember akkor megint azzal biztatott: Ugyan, ne nyugtalankodj a pénz miatt, inkább menj és végy pálinkát rajta! Nem tudtam, mitevő legyek, hát lefeküdtem. De nem tudtam aludni, mert a jó, meg a rossz ember egész éjszaka viaskodtak egymással, míg végre is nem bírtam már tovább, eljöttem, hogy a pénzt visszaadjam!»

Ennyit mondott az indiánus. Engedj íme egy kérdést: A te bensődben még nem viaskodott egymással ez a két ember? Nincsen nálad semmi olyasmi, amit vissza kellene adni?

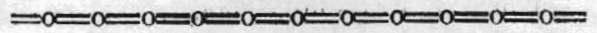
Assisi Ferenc, a középkor híres egyházi férfia, a keresztyéni önfelajdózásnak példás alakja, ifjúkorában — mint kénye-kedvére nőtt, gazdag ifju — undorral kerti a belpoklosokat. Megtérése után azonban megszegyenülten gondolt az Urra, aki ezeket magához engedte. A szeretet lelke legyőzte benne az undort és a legelső belpoklosnak, akivel találkozott, megcsókolta a kezét. Egész életén megtanulta szeretni azokat, akikért Jézus vérént ontotta.

Végzetes halogatás. Egy görög zsarnok éppen lakomára készült, mikor levelet adtak át neki azzal, hogy azonnal olvassa el, mert igen fontos. A zsarnok könnyelműen a zsebébe csuszlatta a levelet ezekkel a szavakkal: «Komoly dolgokra ráérek holnap, a mai nap a vigalomé!» A levél arról értesítette, hogy meneküljön el a vacsoráról, mert összeesküdtek az élete ellen. Másnap már nem olvashatta el a levelet, mert a vacsorán tényleg meggyilkolták.

Hernyók. Somogyban, vagy Tolnában történt néhány évtizeddel ezelőtt, hogy a fiemei gyorsvonatnak szinte hihetetlen okból kellett a nyílt pályán megállania. A dugattyuk szabályosan működtek, a fékek rendben voltak, a kerekek forogtak s a vonat nem tudott egy lépéssel sem tovább menni. Mi történt? Apró hernyók milliói lepték el a vasuti síneket. A töltés egyik oldalán már lelegették a fákat s most költöztek át a másik oldalra. A tömegtelen eltaposott apró féreg síkossá tette a síneket s a gyorsvonat tehetetlenül volt kénytelen

megállani. — Ilyesmi történik az egyházban, amikor a vallás legszentebb érzései, legmélyebb gondolatai hitvány szólamokká fajulnak; mikor a gondolat nem gondolat többé, hanem üres szó, amelyből hiányzik a tartalom. Ilyenkor az anyaszentegyháznak a maga diadalmas útján meg kell állania. A dugattyuk működnek, a fékek rendben vannak, a kerekek forognak, de nincs erő a továbbmenetelre. Minden csupa sikamló, csupa nyálka. — Isten óvjon minket a modern farizeusok üres, nyálkás és sikamlós frázisaitól.

Szállongó hamu. 1906-ban Nápolyban valami egészen sajátos szerencsétlenség történt. A vásárcsarnok óriási üvegfedele leszakadt. Először szerkezeti hibára gondoltak s az építőmérnököket akarták felelősségre vonni. Aztán, hogy alaposabban utána jártak a baleset okának, kiderült, hogy a szerkezetben nincs semmi hiba: az üvegfedél a közelben levő Vezuv tűzhányó hegy torkából jövő s Nápoly környékén állandóan szállongó hamu terhe alatt roskadt le. Erre a hamura senki nem adott semmit. Ezt senki a tetőről el nem takarította. — Vigyáznunk kell az apró bűnökre. A nagy bűnök rendszeren szörnyű következményekkel járnak s ezért félünk tőlük. Amennyire lehet, védekezzünk velük szemben. A naponta számtalanszor elkövetett apró bűnökkel szemben azonban nem szoktunk óvatosak lenni, nem szoktunk aggodalmat táplálni. Ezek olyanok, mint a Vezuv torkából állandóan, szinte észrevétlenül szállongó hamufelhő. A szem, amely megszokta ezt a szállongó hamut, szinte észre sem veszi. — Vigyázzunk, mert különben egyszer az életünk hatalmas üvegfedele le fog roskadni ezeknek az apró bűnöknek nem is sejtett terhe alatt.

«Amilyen mértékben másoknak szeretetünkből, egyéniségünkből, javainkból juttatunk, olyan, sőt nagyobb mértékben kapunk szeretetet és anyagi javakat nem várt helyekről.»

«Amilyen mértékben képesek vagyunk együtt működni az isteni törvénnyel, ugyanoly mértékben növekedik sikerünk, boldogságunk, jólétünk és szellemi haladásunk.»

«Ha céljaink magasztosak, a jó okvetlen bekövetkezik, valamikor, valahol, még ha a mai erőlködésünk céltalannak látszik is.»

«Adj szeretetet minden embernek; adj és ne várj viszontszolgálatot!»

«Pézt az anyag jelképe. Ha a pénzt Isten törvényeivel kapcsolatosan használjuk, akkor az jó és előmozdítja a boldogságot, de elveszti erejét a jóra, ha önző célokra fordítjuk.»

Julius.

1. *szombat*: Ap. csel. 10., 24—48. Rut. 2. Olyan leszél, mint a megöntözött kert és mint vízforrás, melynek vize ki nem fogy. Es. 58., 11. Teremjetelek megtéréshez illő gyümölcsöket. Mát. 38.
2. *csüt.*: Ap. csel. 11., 1—10. Rut. 4., 1—11. Dicsérjétek az Urat nagyságának gazdagsága szerint. 150. zsolt. 2. Jézus Krisztus szerelt és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által és tett minket királyokká és papokká az ő Istenének és Atyjának, Jan. jel. 1., 5., 6.
3. *péntek*: Ap. csel. 11., 11—18. 108. zsolt. 1—6., 13., 14. Az igaznak igazsága meg nem menti őt a napon, amelyen vétkezendik és a hitetlen hitelensége által el nem esik a napon, melyen megtérend hitelenségéből. Es. 33., 12. Az Isten országa nem szemmel láthatólag jó el. Luk. 17., 20.
4. *szombat*: Ap. csel. 11., 19—30. Es. 65., 17—19., 24., 25. És monda Dávid az Urnak: Igen vétkeztem abban, amit cselekedtem. 25., 24., 10. Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget. Luk. 12., 15.
5. *vasárnap*: Luk. 6., 36—42. Róm. 8., 18—27. De az ő megváltójuk erős. Seregek Ura az ő neve, bizonytal felveszi az ő perőket. Jer. 50., 34. Én a szomjazónak adok az élet vízből ingyen. Jan. jel. 216.
6. *hétfő*: 112. zsolt. Ap. csel. 12., 1—11. Az Ur legyen köztem és közted az én magom között és a te magod között örökre. I. Sám. 20., 42. Az ő életüket nem kimélték mind halálig. Jan. jel. 12., 11.
7. *kedd*: I. Sám. 1., 1—18. Ap. csel. 12., 12—25. Ime, én hozok nékik kötést és megmutatom nékik a békesség és hűség kincseit. Jer. 33. És én ő érettök oda szentelem magam, hogy ők is megszenteltek legyenek az igazságban. Jan. 17., 19.
8. *szombat*: I. Sám. 1., 19—28. Ap. csel. 13., 1—13. Ah, ah, Uram Isten! Imé, te teremtetted a mennyet és földet a te nagy hatalmaddal és a te kiterjesztett karoddal és semmi sincs lehetetlen előtted. Jer. 32. Hiszitek, hogy én azt megcselekedhetem? Mát. 9., 28.
9. *csüt.*: I. Sám. 2., 1—11. Ap. csel. 13., 14—39. Uram a te kegyelmed örökkévaló: ne hagyd el a te kezeidnek alkotását! 138. zsolt. 8. Az én országom nem innen való. Jan. 18., 36.
10. *péntek*: 1. Sám. 3., 1—10. Ap. csel. 13., 40—52. Bizony az Ur a ti Istenetek, az Isten fenn az égben és alant a földön. Józ. 2., 11. Ne nyugtalankodjék a ti szivetek; higgyetek Istenben és higgyetek én bennem. Jan. 14., 1.
11. *szombat*: 1. Sám. 3., 11—21. Jer. Sir. 3., 22—32. Dicsér téged Uram, minden teremtményed és áldanak téged a te kegyeltjeid. 145. zsolt. 10. És az egész nép örült vala mind azokon a dicsőséges dolgokon, amelyek ő általa lettek. Luk. 13., 17.
12. *vasárnap*: Luk. 5., 1—11. 1. Pét. 3., 8—15. Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram kicsoda maradhat meg. 130. zsolt. 2. Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy e földön is. Mát. 6., 10.
13. *hétfő*: 115. zsolt. Ap. csel. 14., 1—18. Emlekezzetek meg a távolból az Uról és jusson eszetekbe Jeruzsálem. Jer. 51., 50. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van. Elmegegyek, hogy helyet készítsék néktek.
14. *kedd*: 1. Sám. 4., 1—18. Ap. csel. 14., 19—28. Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek és ha részínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gypju. Es. 1., 18. Minket a bűneinktől megtisztított. Zsid. 13.
15. *szombat*: 1. Sám. 7., 2—17. Ap. csel. 15., 1—12. Ki vitt engem tágas helyre, kiragadt engem és kedvét leli bennem. 18. zsolt. 20. A jótékonyaságról pedig és az adakozásról el ne feledkezzetek. Zsid. 13., 16.
16. *csüt.*: 1. Sám. 8. Ap. csel. 15., 13—35. Az Isten van teveled mindenben, amit cselekszel. 1. Móz. 21., 22. Ha mindazokat megcselekedtél, melyek néktek parancsoltattak, mondjátok, hogy: Haszontalan szolgáló vagyunk; mert amit kötelesek voltunk cselekedni, azt cselekedtük. Luk. 17., 10.
17. *péntek*: 1. Sám. 9., 1—13. Ap. csel. 15., 36., 16., 5. Szentek legyetek, mert én az Ur, a ti Istenetek szent vagyok. 3. Móz. 19., 2. A mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Mát. 6., 11.
18. *szombat*: 1. Sám. 9., 14—27. 1. zsolt. Nagy az Ur, aki kívánja az ő szolgájának békességét. 35. zsolt. 27. Mert maga az Atya szeretett titeket, mivelhogy ti szerettetek engem és elhittetek, hogy én az Istentől jöttem. Jan. 16., 27.
19. *vasárnap*: Mát. 5., 20—26. Róm. 6., 3—11. Szerettek titeket, azt mondja az Ur. Mal. 1., 2. Kövessétek mindenki irányában a békesget és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat. Zsid. 12., 14.
20. *hétfő*: 116. zsolt. Ap. csel. 16., 6—24. Térjetelek hozzám, szól a seregek Ura és hozzátok térek. Zak. 13. Nem azért jöttem, hogy az iga-

zakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre.
Luk. 5., 32.

21. *kedd*: 1. Sám. 10., 1—16. Ap. csel. 16., 25—40. Kimentetted életemet a mülásból, óh Uram, Istenem! Ján. 27. Az Ur Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk. Ap. csel. 15., 11.

22. *szerda*: 1. Sám. 10., 17—27. Ap. csel. 17., 1—15. Vajha igazgattatnának az én utaim a te rendelésed megőrzésére. 119. zsolt. 5. Vélaki az eke szarvára veti kezét és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára. Luk. 9., 62.

23. *csüt.*: 1. Sám. 11. Ap. csel. 17., 16—34. Ne menjetelek igézökhöz és a jövendömondókat ne tudakozzátok. Én vagyok az Ur, a ti Istenetek. 3. Móz. 19., 31. Emlékeztek Lót feleségére. Luk. 17., 32.

24. *péntek*: 1. Sám. 12., 1—12. Ap. csel. 18., 1—17. Valamit Isten cselekszik, az lesz örökké, ahhoz nincs mit adni és abból nincs mit venni. Pred. 3., 14. Éjfélájban pedig Pál és Silas imádkozván, énekkel dicsöiték az Istent. Ap. csel. 16., 25.

25. *szombat*: 1. Sám. 12., 13—25. Ezs. 62., 6—12. Engem pedig ismersz te Uram, látsz engem és megvizsgáltad irántad való érzésemet. Jer. 12., 3. Vajjon a tövisről szednek-e szöföt, vagy a bojtorjánról fügét, eképen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Mát. 6., 10., 17.

26. *vasárnap*: Mát. 9., 35—38. Róm. 6., 19—23. Én ismertelek téged a pusztában az elikkadi földön. Hoz. 13., 5. Bocsásd meg a mi véteinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeznek. Mát. 6., 12.

27. *hétfő*: 118. zsolt. 1—13. Ap. csel. 18., 18—28. Jó várni és megadással lenni az Ur szabadításáig. Jer. sir. 3., 26. A te parancsodra levetem a hálót. Luk. 5., 5.

28. *kedd*: 1. Sám. 13., 1—15. Ap. csel. 19., 1—22. Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemmel, így szól Istenetek. És. 401. Néki sok büne bocsátatott meg, mert igen szeretett. Luk. 7., 47.

29. *szerda*: 1. Sám. 14., 1—23. Ap. csel. 19., 23—40. Mert én tudom az én gondolataimat amelyeket én felöletek gondolok, azt mondja az Ur; békességnek és nem háboruságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak néktek. Jer. 29. Az Ur van ott. Ján. 217. v

30. *csüt.*: 1. Sám. 14., 24—45. Ap. csel. 20., 1—12. Eltávolítottam a köszivet az ő testökből és adok nekik husszivet. Ez. 11., 19. Mit kell nekem cselekednem, hogy idvezüljek. Ap. csel. 16., 30.

31. *péntek*: 1. Sám. 15., 1—11. Ap. csel. 20., 13—24. Tudakozzuk a mi utainkat és vizsgáljuk meg és térjünk az Urhoz. Jer. sir. 3., 10. Krisztus által hirdettetik néktek a bűnöknek bocsánata. Ap. csel. 13., 38.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZTELETET

Budapest, VI. Felsőerdősor 5. földsz. Vasárnap d. e. 10 óraker istentisztelet, d. u. 5 óraker bibliamagyarazat, kedd d. u. 5 óraker bibliamagyarazat.

Budapest, VI. Felsőerdősor 5. I. em. Vasárnap d. e. 10 óraker istentisztelet csüt, este 7 óraker bibliamagyarazat

Budapest, Országbírö-ut 12—14. Vasárnap d. u. 3 óraker istentisztelet. Szerda este 7 óraker bibliamagyarazat

Kispesten, Nagy Sándor-u. 5. sz. Vasárnap d. u. 4 óraker istentisztelet, Kedden este 7 óraker bibliamagyarazat, Péntek este 7 óraker bibliamagyarazat

Cinkota, Ehmann-telep 3. barak, 2. ajtó. Vasárnap d. e. 10 óraker d. u. 5 óraker, Szerda este 7 óraker bibliamagyarazat

Nyiregyházán, Dessewffy-tér 10. sz. Vasárnap d. e. 10 óraker, este 7. Szerda és péntek este 7. Tégl-gyár minden kedd este 7. Öszölö minden csütörtök este 7.

Ibrány minden második vas. d. u. 2.

Nagykálló Kiskut-u minden vasárnap d. u. 4.

Példson: minden második vas. d. u. 2.

Miskolcz. Ujvilág-ut: 44. Minden vas. d. u. 4. szerda este 7.

Aratóton minden csüt. este 7—8.

Hejösaba minden péntek este 8.

Dombóváron, Bezerédi-u. 27. Minden vasárnap és péntek este 8 bibliamagyarazat.

Kaposszekesö. Minden vasárnap d. e. 10 óraker istentisztelet. Szerda este bibliamagyarazat.

Kaposvár, Németh István-u. 2. Minden 2-ik vas. d. u. 4 óraker, csüt este 8 óraker bibliamagyarazat.

Döbröközön. Minden második vasárnap.

Györkönyben Kápolnában. Minden vasárnap d. e. 10 óraker, este 8 óraker istentisztelet, Szerda este 8 óraker bibliamagyarazat.

Nagyszékely. Minden második vasárnap d. e. 10 óraker istentisztelet

Borjád. Minden második vasárnap d. e. 10 óraker este óraker bibliamagyarazat

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szövetkezet
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

A szerkesztés-ri felelős: WALLRABENSTEIN JAKAB.
Kiadóhivatal: Nyiregyháza Dessewffy-tér 10. szám.,.